

Antoni Doruch 1905-1985

Antoni Doruch urodził się 8 czerwca 1905 roku w Pieczyskach powiat Kalisz. W Kaliszu ukończył gimnazjum im. Adama Asnyka. Następnie studiował matematykę i fizykę na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Uniwersytetu Poznańskiego. W kwietniu 1929 r. zdając egzaminy końcowe uzyskał tytuł magistra. Po studiach został powołany do służby wojskowej i skierowany do Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty w Jarocinie. Po ukończeniu podchorążówki i uzyskaniu nominacji na stopień podporucznika rezerwy rozpoczął pracę jako nauczyciel matematyki i fizyki w renomowanym Gimnazjum im. Adama Mickiewicza w Poznaniu prowadzonym przez księdza Czesława Piotrowskiego, gdzie pracował do wybuchu wojny w 1939 roku.

Tutaj, w Poznaniu, w dniu 5 stycznia 1936 roku ożenił się z Heleną Strońską, a w kwietniu 1937 roku urodziła się Jego jedyna córka Halina.

Jako podporucznik rezerwy z przydziałem do 57 pułku piechoty został zmobilizowany i skierowany do obrony Warszawy, skąd po kilku dniach walki nadszedł rozkaz ewakuacji w kierunku na Włodawę, przez Bug do Kowla. Tam, po otrzymaniu wiadomości o przekroczeniu granicy wschodniej przez wojska radzieckie pułk został zdemobilizowany. Grupa oficerów i żołnierzy, w której znajdował się i Antoni Doruch, skierowała się do Warszawy. We Włochach pod Warszawą została wzięta do niewoli niemieckiej. Pozostający w tej grupie Antoni Doruch został pierwotnie osadzony w Oflagu XIB Braunschweig, gdzie nadano Mu numer jeniecki 681/XIB, a następnie, najprawdopodobniej w czerwcu 1940 roku został przewieziony do Oflagu IIC Woldenberg.

Tam włączył się aktywnie w prowadzenie kursów w Dziale Matematycznym, Pierwszy z tych kursów został uruchomiony już w grudniu 1940 r. i trwał do listopada 1942. Następny także dwuletni w okresie 1942-1944 oraz trzeci tylko roczny.

Udział w oświacie żołnierskiej miał ogromne znaczenie zarówno dla jeńców korzystających z organizowanych wydarzeń dając im możliwość dalszego kształcenia i przystąpienia do egzaminów maturalnych, jak i dla tych, którzy angażowali się w ich organizację. Te aktywności nie tylko łagodziły trudności i monotonię codziennego życia w niewoli, ale również podtrzymywały morale, wzmacniały poczucie wspólnoty i dawały nadzieję na lepszą przyszłość.

25 stycznia 1945 roku została zarządzona ewakuacja obozu. Antoni Doruch był w tej grupie jeńców obozu „Zachód”, która po wycieńczających marszach oraz transporcie w przeładowanych wagonach towarowych dotarła ostatecznie 22 marca 1945 r do obozu VIIA Murnau, w którym od 1940 r. przebywało ponad 40000 polskich oficerów. Tam doczekał się wolności 29 kwietnia po wyzwoleniu obozu przez armię amerykańską.

W lipcu tego roku A.Doruch z grupą oficerów wyjechał do Francji. W Nancy powierzono mu funkcję dowódcy oddziału wartowniczego strzegącego obozu jeńców niemieckich.

Do kraju wrócił w styczniu 1946 roku.

W latach 1946-1950 był nauczycielem w Gimnazjum i Liceum im. Dąbrówki w Poznaniu. W tym czasie był też dyrektorem Studium Przygotowawczego do Szkół Wyższych. W latach 1950 do 1970 kontynuował pracę jako nauczyciel matematyki w I Liceum Ogólnokształcącym im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, gdzie od 1960 do 1970 roku pełnił dodatkowo obowiązki wice-dyrektora tegoż liceum. Jak napisano w nocie wspomnieniowej liceum, cieszył się autorytetem wśród uczniów jako wymagający, a zarazem wyrozumiały nauczyciel i dyrektor.

Zmarł 9 maja 1985 w Poznaniu doczekawszy się jedynej wnuczki Elżbiety. Został pochowany na Cmentarzu Górczyńskim w Poznaniu obok swej Żony Heleny i Jej Rodziców.

*Opracowały: Halina Kaczmarek – córka, oraz Elżbieta Vendome – wnuczka Antoniego Dorucha
na podstawie Pamięci rodzinnej
oraz opracowania „Oflag IIC Woldenberg – to brzmi jak tajemnica” wyd. drugie pod red.W.Dembka 2021*